

Kwijt

Lotje is de eerste hond na Tasa, die weer los in het bos mag lopen zonder halsband met adrespensing om. Meer dan tien jaar lang ben ik bang geweest dat ik een hond kwijt zou raken en ik haar niet meer terug zou krijgen omdat niemand wist dat ze van mij was. Horror! Mijn ultieme nachtmerrie! Als de honden geen halsband om hadden, raakte ik acuut in paniek. Dat komt door Britt. Zij heeft me ooit – in de tijd voor de chip - een klein traumaatje bezorgd. Tot die dag had ik een rotsvast vertrouwen. Als ik floot kwamen mijn honden gelijk. Altijd. En eigenlijk is het nooit anders geweest. Behalve op die ene dag.

Het was voorjaar. Ik liep met oude Tasa van tien en Britt van ruim een jaar door het bos; een prachtig bos bij Lage Vuursche, met heel kleine kronkelpaadjes. Ik kende er ieder paadje van, want het was mijn favoriete bos. Maar sinds we verhuisd waren, kwam ik er haast niet meer. Britt was er maar één keer eerder geweest. De honden waren vlak bij me, want in wildrijk gebied doe ik vaak onderweg kleine verstopspelletjes met een bal om ze op mij gefocust te houden en te voorkomen dat ze gaan lopen jagen. Ik pakte een bal van Tasa aan en draaide me om naar Britt die aan de andere kant stond. Ik keek... Geen Britt. Nergens te zien zelfs. Hoe kon dat nu? Hoe kon ze in een paar seconden ineens helemaal weg zijn? Ik floot en wachtte. En floot. En wachtte. En floot. En floot.

Na een half uur op dezelfde plek te hebben gewacht en gefloten, werd ik steeds ongeruster. Ik wist dat honden meestal weer terug komen op de plek waar je ze kwijt bent geraakt. Maar misschien was Brittje wel naar de auto teruggelopen. Dan kon ik hier wachten tot ik een ons woog. Alleen was die auto wel minstens twee kilometer van deze plek af. Even snel kijken was er niet bij. En wat als ze in de tussentijd dan wel op deze plek terugkwam? Wat zou ze dan doen als ze me niet vond? Ze kende de weg in dit bos helemaal niet. Ze wist waarschijnlijk ook helemaal niet waar de auto was.

Na lang tobben en aarzelen, besloot ik wat van mezelf - een trui – neer te leggen. In flink marstempo en half rennend liep ik de kortste weg terug naar de auto. Met Tasa aan de lijn, want één hond kwijt was wel genoeg. Hijgend kwam ik daar een dik kwartier later aan. Natuurlijk, geen Brittje. Ik floot maar weer eens. Misschien was ze vlakbij. Maar nee, geen hond te bekennen. Wat nu? Maar weer terug naar de plek met mijn trui. Ik parkeerde oude Tasa in de auto. Die was wel uitgewandeld. Hoopvol holde ik weer terug. Misschien was Britt daar nu inmiddels wel.

Helaas. Na flink wat minuten fluiten, begon het weer te spoken in mijn hoofd. Ik moest toch echt weer terug naar de auto. Onderweg begonnen de emoties hevig toe te slaan. Wanhoop. Misschien zag ik haar nooit meer. Of misschien zou iemand haar zomaar adopteren, want ze was de liefste hond in de wereld. Iedereen die haar vond, zou haar willen houden. Boosheid, woede zelfs. Snerthond, nou, als jij niet bij me wilt blijven, dan hoepel je maar op. Ik hoef je niet eens meer. Doodsangst. Misschien werd ze overreden als ze naar huis zou proberen te komen. Allemaal snelwegen. Weer woede. Denk maar niet dat je van me afkomt, mormel... Ik had door alle emoties haast geen adem meer om nog weer normaal terug te lopen. Bij de auto... geen Britt.

Vlakbij was een piepklein boerderijtje. Daar woonde een lieve, stokoude mevrouw. Die had ik wel eens lang geleden gesproken. Ik klopte op de deur, vertelde mijn verhaal. Had ze

misschien een fiets die ik mocht lenen? Dan kon ik sneller op en neer. Ze zag mijn wanhoop. Natuurlijk, ze had een fiets. Ze deed nog alles met de fiets. “Ja hoor, kind, neem maar mee. Ik hoop dat jij je hond vindt.” Het gaf even troost, dat vertrouwen van iemand die me helemaal niet kende.

Uren pendelde ik op de fiets op en neer tussen de plek met mijn trui en de auto. Steeds floot ik bij aankomst een tijdje. Zonder succes. Het begon donker te worden. Paniek. Ik kon toch niet naar huis gaan. Ik moest hier blijven tot ik haar terug had. Bram zou ongerust worden.

Ik schoot onderweg een mevrouw op een paard aan, die mobiel aan het bellen was. (Het was in de tijd dat ik er nog geen had. Ondenkbaar tegenwoordig.) Ik mocht even bellen. Bram was nog niet thuis. Ik vertelde de situatie aan het antwoordapparaat en zette mijn eentonige fietstocht voort. Het werd langzaam donker.

En toen, terwijl ik nauwelijks meer wat kon zien, lag ze daar bij de auto. Doodkalm. Er kon amper een kwispeltje af. Ik verbeeldde me bijna een verwijtende blik te zien: Nou, jij bent ook lang weggebleven! Ze snapte ook niet wat me bezielde, al die knuffels en aaitjes, maar ze liet het zich graag aanleunen.

In het pikkedonker liep ik naar het licht van het boerderijtje om de fiets terug te brengen. De oude mevrouw snapte niets van mijn verontschuldigen over het late tijdstip. “Is goed hoor, kind.” Ze wist toch dat ik dat ik hem terug zou brengen. Terwijl ik in het duister weer terugliep naar de auto, hoorde ik in het bos iemand een hond fluiten. “Welke gek loopt er hier in het donker nog zijn hond uit te laten?” dacht ik nog. Tot ik hoorde wat de man riep: “Brittje, Brittje, kom maar meisje”.

Het was Bram. Hij had de auto van de burens geleend, had dekens, een thermosfles met warme thee, koekjes en een zaklantaarn gepakt en was naar het bos gereden om samen met mij 's nachts door te zoeken... Wat kun je soms toch ineens ongelofelijk gelukkig zijn!

Elian Hattinga van 't Sant